

Андрій ПЕТРИШИН

слухач магістратури за спеціальністю
«Публічне управління та адміністрування»
(науковий керівник – к.е.н., доцент, доцент кафедри
менеджменту та публічного управління Сkochиляс С.М.)

МЕХАНІЗМ ПІДГОТОВКИ І ПІДВИЩЕННЯ КВАЛІФІКАЦІЇ ПРАЦІВНИКІВ ДЕРЖАВНИХ ОРГАНІВ

Проблема формування якісно нової національної робочої сили є сьогодні актуальною для нашої держави і перетворюється на один з найважливіших чинників підвищення продуктивності праці, забезпечення випуску конкурентоспроможної продукції, інтеграції України у світовий економічний простір.

Мета будь-якого професійного навчання – підвищувати якість професійно-кваліфікаційного складу працівників підприємства, організації чи установи, формувати в них високий професіоналізм, майстерність, сучасне економічне мислення, вміння працювати в нових економічних умовах і забезпечувати на цій основі високопродуктивну працю й ефективну зайнятість.

Рациональне співвідношення видів і форм освіти, їхня якість повинні створювати умови для швидкої адаптації державних службовців до конкретних посад державної служби. Для того, щоб досягти високого рівня і якості освіти, необхідно забезпечити систему підготовки, перепідготовки й підвищення кваліфікації державних службовців висококваліфікованими науково-педагогічними кадрами, розвиненою методичною й інформаційно-аналітичною базою. З огляду на те, що контингент осіб, що проходять перепідготовку й підвищення кваліфікації, має, як правило, вищу професійну освіту й певний, часом значний, стаж роботи зі спеціальності й стаж державної служби, обіймає керівні державні посади, то викладацькі кадри повинні відповідати гранично високим вимогам. Вони повинні поєднувати глибокі теоретичні знання з повним і точним розумінням змісту практичної діяльності державних органів і тенденцій їхнього розвитку. Це актуалізує проблему формування складу висококваліфікованих викладацьких кадрів

Нині спостерігається серйозне відставання можливостей системи підготовки, перепідготовки й підвищення кваліфікації державних службовців від потреб практики. У зв'язку з цим, можливості навчання за програмами підвищення кваліфікації державних службовців повинні зростати.

Ця проблема може бути вирішена трьома шляхами:

1) шляхом збільшення контингенту, що навчається, в існуючих навчальних закладах системи підготовки, перепідготовки й підвищення кваліфікації державних службовців;

2) шляхом розширення мережі навчальних закладів, що реалізують програми підвищення кваліфікації державних службовців.

3) шляхом використання можливостей загальноосвітніх ВНЗ.

Безумовно, названа проблема рівнозначно важлива й складна, тому що її вирішення прямо залежить від організаційно-фінансового забезпечення. Для планування такого роду забезпечення необхідно мати чітке уявлення про те, які регіони в першу чергу мають потребу в збільшенні «пропускної» здатності існуючих навчальних закладів або в збільшенні їхньої кількості. Вважаємо, що на нормативному рівні в основу діяльності державних органів і закладів освіти з перепідготовки й підвищення кваліфікації державних службовців повинні бути покладені такі основні принципи: конкурсний порядок розміщення державного замовлення; чітка регламентація прав і обов'язків сторін, що здійснюють формування, розміщення й виконання державного замовлення; обов'язковість виконання закладами освіти й державними органами зобов'язань за договором; державний контроль за якістю навчання.

Реалізація названих принципів на практиці сприятиме формуванню стрункої системи навчальних закладів, що здійснюють перепідготовку й підвищення кваліфікації державних службовців на основі державного замовлення.

Впровадження механізму державного замовлення у сферу перепідготовки й підвищення кваліфікації державних службовців дозволить:

– успішно реалізовувати державну кадрову політику в частині організації перепідготовки й підвищення кваліфікації державних службовців;

– підсилити зацікавленість усіх виконавців державного замовлення в якісному його виконанні;

– підвищити роль договорів як основи взаємин між замовниками й виконавцями, їхню взаємну відповідальність;

– впровадити в практику розміщення держзамовлення конкурсну основу;

– здійснити регулювання й контроль витрат держави на навчання державних службовців;

– підвищити відповідальність державних органів за навчання

державних службовців.

Питання професійного розвитку державних службовців є одним з ключових в системі державної служби та кадрової політики. В умовах кардинального реформування системи державного управління в Україні, вимога професійного розвитку і освіти державних службовців стає особливо актуальною. Недостатність професіоналізму і компетентності службовців сучасного державного апарату сьогодні визнана офіційно. Значній частині наших чиновників ще бракує і досвіду служби, і відповідних знань і умінь. Найчастіше вони не мають правової, соціально-економічної, управлінської підготовки, необхідної для службової діяльності. Все це обумовлює не тільки теоретичну, а й практичну значущість проблеми.

Основний шлях вирішення цього завдання – підвищення якості професійного розвитку і освіти державних службовців усіх категорій і груп посад. При цьому бачаться два напрямки, за якими доцільно підвищувати професіоналізм і дієвість персоналу державної служби.

Перший напрямок включає спеціалізацію в галузі функціонування керованих об'єктів, оскільки без знання останніх ними не можна керувати. Треба завжди ґрунтовно знати ті сфери суспільства або галузі суспільної життєдіяльності, в управлінні яких держслужбовець бере участь.

Другий напрямок включає спеціалізацію в галузі функціонування і організації суб'єктів державного управління (держави, державної влади, державного апарату), тобто знання всього того, що сьогодні являє система державної влади. В сучасних умовах для управління суспільством потрібний розумний спосіб мислення державних службовців, заснований не на традиціях, а на знаннях .

Світлана ПИЩ

слухачка магістратури за спеціальністю
«Публічне управління та адміністрування»
(науковий керівник – к.е.н., доцент, доцент кафедри
менеджменту та публічного управління Кривокульська Н.М.)

ДІЯЛЬНІСТЬ ЛІКАРНЯНОГО ЗАКЛАДУ ЩОДО НАДАННЯ МЕДИЧНИХ ПОСЛУГ

Система соціально-економічних відносин у сфері охорони здоров'я утворює ринок медичних послуг, який являє собою суспільну форму організації й функціонування системи охорони здоров'я, що забезпечує